

Dr. Kaszab Zoltán (1915—1985). A magyar zoológiát megrendítő veszteség érte elhunytával, aki, mint a Magyar Tudományos Akadémia rendes tagja, a Természet-tudományi Múzeum főigazgatója, a Zoológiai Bizottság elnöke, az Országos Múzeumi Tanács elnöke, a Magyarország Állatvilága főszerkesztője, a Természet-tudományi Múzeum Évkönyv főszerkesztője, az Acta Zoologica szerkesztőbizottság tagja, az Entomologica Generalis szerkesztőbizottság tagja, az International Council of Museums tagja, a Symposium Internationale Entomofaunisticum Europae Centrális Állandó Bizottság tagja, az International Union of Biological Sciences magyar nemzeti bizottság tagja, a Szocialista Munkáért érdemérem, a Munka Érdemrend arany fokozata, a Magyar Népköztársaság Aranykoszorúval Díszített Csillagrendje, a Frivaldszky Imre Emlékplakett arany fokozata, az In Scientia Entomofaunistica Excellentis Emlékérem (Leningrád), a Mongol Népi Forradalom 50. Évfordulója Emlékérem tulajdonosa rendkívül szerteágazó, elismert munkássággal szolgálta az állattani tudományt. Mint entomológus évtizedeken át nyújtott közvetlen és közvetett segítséget Madártani Intézetünk madártáplálkozás-vizsgálataihoz a gyomortartalmak rovaranyagának meghatározásával és a zoológiai természetvédelemnek haláláig lelkesen szervező, tanácsadó támogatója volt. Csöndes főhajtással adunk tiszteletet a nagy magyar tudós emlékének.

Koffán Károly — sz. 1909, meghalt Budapesten 1985. november 9-én. Sokszínű, öröktevékeny munkatársunkkal a magyar ornitológiának egyik sajátos egyéniségét búcsúztatjuk. Művész volt, grafikus és a madártant is homo ludensként, ilyen szemlélettel művelte.

A Képzőművészeti Főiskolán szerzett diplomájával Párizsba utazott, ahol öt évig mint szobafestő és kereskedelmi levelező dolgozott. Hazatérése után 1942-ben festőiskolát nyitott, és ez az út vezette vissza a Képzőművészeti Főiskolára, ahol 1957-ig a grafika tanára volt. Alkotó művészi és oktatói szenvedélye mellé később a fotóművészet — ezen belül a madárfényképezés — is felzárkózott, majd fafaragásban lelte örömét, az ornitológiát mindezek mellett művelte. A hivatásos kutatókhoz fűződő viszonyát így jellemezte: Ők művelik a tudományt, én élvezem. Ez a szemlélet tükröződik vissza madártani életművében is. Hagyományos kutatóterületén, Budaörs mediterrán jellegű, karsztos hegyvidékén évtizedeken át tanulmányozta az erdei pacsirta életét. Több kötetre becsülhető adattömegének feldolgozására azonban sohasem sikerült rábírní, ez a munka a számítógéppel gondolkodó utókorra vár. Madártani Intézetünknek egyik kiemelkedő külső munkatársára emlékezünk, az életet élvező, játékos, minden úton érdeklődő, mindennel foglalkozó barátot őszintén gyászolva.